

Nr 447.

Av herr **Dahlgren m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 72, med förslag till lag angående ändring i lagen den 29 juni 1945 (nr 420) om semester, m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 72 med förslag till lag angående ändring i lagen den 29 juni 1945 (nr 420) om semester m. m. föreslår departementschefen, att treveckorssemestern träder i kraft från den 1 juli 1951.

Få frågor ha under senare år framlagts i riksdagen som föregåtts av så omfattande propaganda som just treveckorssemestern. Då frågan nu äntligen befinner sig på riksdagens bord finner man att treveckorssemestern, som i åtskilliga år varit det stora löftet, inte skall bli en realitet förrän 1953.

Här bör, enligt vår mening, en förändring genomföras i kvalifikationsbestämmelserna som möjliggör en snabbare övergång från två- till treveckorssemester. Det kan inte anses vara motiverat, att en arbetstagare då han erhåller semester skall ha inarbetat i regel mer än ett halvt års semesterrätt för det kommande året, vilket är en följd av att arbetaren inte får annan uppgörelse med arbetsgivarna än lagens bestämmelser, enligt vilka ett kalenderår skall vara kvalificerande. Vi anse att kvalifikationsbestämmelserna böra i lagen stadgas gälla från 1 maj till 30 april, varav följer att de arbetstagande övergångsåret skulle erhålla rätt till 16 dagars semester, under förutsättning att de arbetat minst 16 dagar under varje månad 1950 och 16 dagar under vardera av de 4 första månaderna 1951. En dylik ändring av dessa bestämmelser bör inte möta några större svårigheter att genomföra men skulle för de arbetande vara en synnerligen stor fördel. Om man samtidigt beslutar låta lagen om 3 veckors semester träda i kraft 1 maj 1951, blir den av arbetarna så efterlängtade semesterförlängningen snabbare en realitet.

En annan betydelsefull fråga för semestertagarna är bestämmelserna i lagens 7 § b). Vid 1948 års riksdag motionerade herr Dahlgren i andra kammaren — nr 113 — om denna paragrafs bestämmelser, vari påtalades det orättfärdiga i att arbetare, som sjukskrivits för "annan sjukdom" än yrkessjukdom eller sjukdom i anledning av olycksfall i arbete, berövades semesterrätten för den tid sjukdomen varat. Riksdagen beslutade om utredning i anslutning till motionens yrkande. Under vårriksdagen 1950 efterlyste motionären i en enkel fråga, hur långt denna utredning avancerat, och fick då av statsrådet Andersson upplysning om att frågan i anledning av riksdagens skrivelse upptagits till förnyad prövning inom socialdepartementet. Ett slutligt ståndpunktstagande i saken borde emellertid enligt statsrådet anstå till dess resultatet föreligger av den omprövning av semesterns längd enligt 1945 års semesterlag, varmed arbetstidsutredningen vid tillfället var sysselsatt.

Då nu förslaget om utsträckning av tvåveckorssemestern föreligger finnes ingenting som anger vilken behandling frågan rönt. Vi anse dock att riksdagen redan nu bör ta ställning och besluta om ändring i semesterlagens 7 § b), så att de arbetstagare som genom olycksfall utom arbetet eller annan sjukdom av läkare sjukskrivas inte berövas semesterrätten.

Vad sedan gäller semestertidens förläggning kunna vi inte ansluta oss till en bestämmelse, som ger arbetsgivaren rätt att dela upp semestern på två perioder. Om själva meningen med semestern skall komma till sin rätt, bör arbetstagaren ha möjlighet till en längre sammanhängande semester än den nu gällande. Samtidigt är denna fråga om uppdelningen för arbetstagaren en ekonomisk angelägenhet. Då lönen som bekant under semestertiden inte är större än under den arbetande tiden, måste en uppdelning av semestern med en fördubbling av de utgifter som alltid följa då semestern skall uttas bli synnerligen kännbar för de semesterberättigade.

Med vad här sagts hemställes,

att riksdagen måtte besluta om följande förslag till lag angående ändring i lagen den 29 juni 1945 (nr 420) om semester.

Härigenom förordnas, att 3, 7 b) och 12 §§ lagen den 29 juni 1945 om semester skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges:

3 §. Arbetstagare äger på grund av det arbete, som han under tiden 1 maj—30 april (kvalifikationsår) utfört för arbetsgivarens räkning, rätt att av denne erhålla semester. Såsom kvalifikationsår må, såframt överenskommelse därom träffas, gälla annan period. Semestern skall utgå under sommarmånaderna.

7 § b) — — — varit oförmögen till arbetet på grund av däri inträffat olycksfall eller sådan däri ådragen sjukdom, som avses i lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar, vid olycksfall utom arbetet eller annan av läkare styrkt sjukdom.

12 §. Semestern skall utgå i ett sammanhang, såframt icke överenskommelse om annan ordning träffas med arbetstagaren.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1951.

Stockholm i mars 1951.

Gunnar Dahlgren.

H. Hagberg.

Fritjof Lager.

Gustav Johansson.

K. Senander.
